

Comunicat de premsa

Els economistes veuen en l'Estat de Benestar una estructura clau de tot país que vol ser de progrés econòmic i social

En una sessió d'anàlisi sobre l'Estat de Benestar en el futur en el marc del 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya organitzat pel Col·legi d'Economistes de Catalunya es considera que l'Estat de Benestar és irrenunciable i que el repte és fer compatible un model de creixement econòmic sostenible amb un model d'Estat de Benestar sostenible. En aquest sentit s'afirma que Catalunya té la base econòmica i social per fer-ho, però que necessita disposar d'autonomia de govern i financera.

Barcelona, 3 de Maig de 2018.- Aquesta tarda ha tingut lloc al Col·legi d'Economistes de Catalunya (CEC) la sessió de presentació de conclusions de l'eix 7 "Estat de Benestar: nivell i perspectives" del 3r Congrés d'Economia i Empresa organitzat pel CEC, la qual ha estat presentada pel president de l'eix 7 **Jaume Puig Junoy**.

La directora general de la Unió Catalana d'Hospitals (UCH) i relatora de l'eix 7 **Roser Fernández** ha repassat les conclusions destacant que "l'Estat de Benestar esdevé una estructura clau d'Estat de tot país que vol ser de progrés econòmic i social" i que "el debat sobre l'Estat de Benestar és un debat holístic de país que no s'escapa de contradiccions entre la lògica econòmica, la social i la política".

Fernández ha explicat que, segons els autors participants de l'eix, "el principal repte és el de la sostenibilitat de l'Estat de Benestar, el qual ve condicionat pel model d'economia productiva, per les decisions sobre les fonts d'ingressos públics, fiscalitat i l'abordatge de l'economia submergida, per l'eficiència en la gestió de les despeses, i per tant sobre el model de prestació dels serveis públics, i pel rigor en la gestió de les finances públiques". En aquest sentit s'ha considerat que "un Estat de Benestar no eficaç basat en la generació de dèficit i l'endeutament públic no només no és sostenible sinó que a més hipoteca a les futures generacions".

L'eix 7 ha conclòs que "cal avançar en models d'Estat de Benestar que promoguin i incentivin al treball i a la coresponsabilitat dels usuaris i ciutadans, allunyant-nos de la fal·làcia que és possible garantir-ho tot, de franc i per a tothom" i han afegit que "no hi ha cap contradicció entre l'augment de la productivitat i la competitivitat de les empreses d'un país i la consolidació del seu Estat de Benestar, que és irrenunciable però s'ha de reinventar". A més s'ha subratllat que "no ens cal més Estat sinó millor Estat, ja que no hi haurà millor gestió pública sense una millor política i una millor governança (qualitat institucional)" i s'ha apuntat que "la racionalitat tècnica i la legitimitat social dels processos de decisió requereixen d'un bon govern".

D'altra banda s'ha recalcat que "els sistemes de **salut** universal són un pilar de la protecció social, de la cohesió i de la justícia social" i que "l'objectiu d'un sistema de salut és assolir una millor esperança de vida en bona salut i oferir oportunitats equivalents per a la salut". Segons els autors participants, "això vol dir actuar preventivament per millorar les condicions que la determinen i afavorir canvis en els comportaments individuals: hàbits de vida saludables, entorn físic, econòmic i social (habitatge, educació, ocupació...) i serveis de salut". Així doncs, "la sostenibilitat dels

sistemes sanitaris passa doncs per reduir el risc a emmalaltir i assolir una distribució de la salut més equitativa". En definitiva, "equitat i eficiència en el sector salut no només són compatibles sinó indissociables" i ha destacat que "manca consens polític i sense consensos, no es pot avançar efectivament i de manera sostenible en l'equilibri de la funció de producció eficient i equitativa en salut".

L'eix 7 ha abordat a més el desplegament de la Llei 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de **dependència** (LAPAD), iniciat fa 10 anys. Es considera que aquest desplegament s'està fent "de manera subtil i sense debat pressupostari", ja que mitjançant l'aplicació de les mesures d'estabilitat pressupostària del RDL 16/2012 assistim a la "refundació de la LAPAD", configurant una "LAPAD disminuïda", la qual "retalla drets de les persones beneficiàries, rebaixa l'oferta i la qualitat assistencial, redueix el pressupost destinat a l'atenció a la dependència i incrementa els ingressos a través del copagaments". D'aquesta manera es considera que "l'única mesura positiva que inclou és l'extensió de la prestació de "l'assistència personal" a tots els graus de dependència. També es ressalta que "l'indicador de despesa d'atenció a la dependència d'Espanya en el 2015 és de 0,8% sobre el PIB i representa aproximadament la meitat del que gasta la mitjana de països de l'OCDE (1,7%)" i es conclou que "cal gestionar les expectatives en conseqüència amb les prioritats de despesa i la suficiència pressupostària sense centrifugar el dèficit a les comunitats autònomes".

En referència a l'**educació** s'opina que "una inversió en capital humà es la que pot permetre a un país millorar la seva productivitat i consolidar la seva cohesió" i que "per igualar les oportunitats, cal centrar-se en l'educació preescolar i la primària complementada amb una despesa social centrada en els nens i nenes amb major risc d'exclusió". Segons els economistes de l'eix 7, el canvi de paradigma pivotarà en "l'aprenentatge, en el desenvolupament competencial de les persones, en la capacitat d'aprendre a aprendre i en la capacitat d'emprar el coneixement en contextos específics i en resposta a demandes específiques". Finalment han afirmat que "cal apostar per l'educació al llarg de tota la vida" i han afegit que "la mobilitat i la innovació com a cultura de funcionament ordinari s'han de tenir present a l'hora de repensar com han d'evolucionar el sistemes educatius en el futur".

Pel que fa a la política d'**habitatge** es creu que constitueix un dels pilars imprescindibles de l'Estat de Benestar perquè és "un bé de primera necessitat que té un gran impacte en la qualitat de vida i el benestar de les persones" i es recalca que "la manca d'un habitatge digne i adequat en termes físics i econòmics incideix negativament en la salut, en el desenvolupament educatiu dels infants i en les necessitats assistencials i de serveis socials dels membres més vulnerables" ja que "l'exclusió residencial fa perdre eficàcia i eficiència a la resta de polítiques públiques".

D'altra banda s'apunta que a la discussió sobre la sostenibilitat financera dels sistemes de **pensions** cal afegir-hi la de l'adequació o sostenibilitat social, conformant el que s'ha anomenat el "puzle de les pensions", o com aconseguir un sistema que sigui capaç de garantir una renda suficient als jubilats a l'hora que pugui autofinçar-se amb les cotitzacions dels treballadors. S'aposta per "polítiques de pensions més evolucionades que es centrin no només en instaurar sistemes que siguin sostenibles des del punt de vista financer, sinó que alhora permetin que la gent gran, una vegada jubilada, gaudeixi d'un nivell de vida digne i d'una independència econòmica".

A més s'afirma que "les polítiques de **redistribució de la renda** són un element clau de l'Estat de Benestar i que "les polítiques d'ocupació són un dels principals instruments per a la redistribució de la riquesa i les oportunitats, alhora que genera ingressos per fer sostenible l'Estat de Benestar i afavoreix la cohesió social". En

aquest sentit s'apunta que “és clau forjar un model de mercat de treball on siguin compatibles els drets laborals i els beneficis i la competitivitat empresarial” i que “cal avançar cap a models on empreses i sindicats estan empoderats per anar adaptant el marc de relacions laborals amb l'objectiu de promoure la competitivitat de les empreses i mantenir la cohesió social”. A més, l'IRPF i les transferències a les famílies són els dos altres elements claus en la redistribució de la renda i la Renda Garantida de Ciutadania a Catalunya es situa com “un nou instrument a cavall de les polítiques passives i actives d'ocupació que pot esdevenir clau en el comportament del mercat de treball els propers anys”.

L'acte també ha comptat amb una conferència a càrrec del fundador i membre del Centre de Recerca en Economia i Salut (CRES) de la Universitat Pompeu Fabra **Vicente Ortún** sobre cap a on pot anar l'Estat del Benestar a Catalunya. Ortún ha afirmat que “l'efectivitat de les polítiques públiques, fiscals i despesa, és clau per a la sostenibilitat de l'Estat de Benestar” i ha afegit que perquè aquest sigui efectiu cal centrar l'atenció en “què i com es gasta (les prestacions públiques són per a tots, però no són totes; ens falten atencions efectives i ens sobren atencions inadequades); com es decideix (la legitimitat del paquet de prestacions que s'estableixi depèn d'una major transparència dels processos decisoris); com es finança (les bases impositives molt sensibles s'han de gravar menys que les poc sensibles) i ser una mica regressiu resulta millor que no ser-ho en absolut i facilita majories parlamentàries”.

Ortún ha fet un balanç de l'Estat de Benestar a Espanya i a Catalunya per concloure que “és matrícula d'honor en sanitat, aprovat just en educació, suspens en polítiques actives d'ocupació, habitatge, Lluita contra la pobresa i Finançament, mentre que en pensions s'ha acomplert amb les exigències de la Unió Europea”.

A més ha recordat que les tres grans recomanacions de polítiques que formulen els autors del *World Inequality Report 2018* són “major progressivitat impositiva; registre global en el qual consti la propietat dels actius financers (antídoto al blanqueig de capitals, l'evasió fiscal i la creixent desigualtat); millor accés a l'educació i les ocupacions ben remunerades”. A aquesta recepta Ortún hi ha afegit “reformar les polítiques actives d'ocupació per activar els aturats des del primer moment, apostar per la formació especialitzada adaptada a cada aturat, assessorar en la cerca d'ocupació o reformar el sistema públic d'ocupació amb prioritats clares per a encertar en les polítiques més eficients”.

Finalment Ortún ha assegurat que l'Estat espanyol “ha de millorar la gestió pública” i que “ha arribat el moment d'introduir en un horitzó de 30 anys la idea i pràctica de la competència per a la comparació en qualitat (universitats, centres educatius, centres sanitaris..) sense la necessitat dels mercats”.

El **Col·legi d'Economistes de Catalunya** organitza el 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya amb el lema “Cap a un model eficient i equitatiu” plantejat com un procés continuat, participatiu i obert a tothom amb una presentació final de conclusions el 17 de maig del 2018 a l'Auditori AXA de Barcelona.

<http://congres2018.coleconomistes.cat/>

El Col·legi d'Economistes de Catalunya, que compta amb més de 8.000 col·legiats i més de 2.000 societats i despatxos vinculats dedicats professionalment a les diferents vessants de l'economia i l'empresa, està considerat com una institució que, a través de l'organització d'activitats i serveis molt diversos, es configura com un centre de formació i reciclatge dels professionals i com un fòrum d'opinió obert a la societat en general.

Per a més informació:

Gabinet de premsa 3r Congrés d'Economia i Empresa de Catalunya

Víctor Bottini (679983346) i Clara Bassols (673153645)

premsa@congres2018.coleconomistes.cat